

Full diocesà

19 de gener del 2020

p4 i p5 – Síntesi històrica del Concili Provincial Tarraconense

p6 i p7 – Testimonis de persones que participaren en el Concili

Cloenda del Concili, 4 de juny de 1995

Un Concili que il·lumina el futur

25 ANYS

la de Déu i a les veus dels germans, van reflexionar i discutir frater- nament amb el desig d'interpretar la veu de l'Esperit que demanava a les nostres Esglésies de fer una adequada recepció dels ensenyaments del Concili Ecumènic Vaticà II. El treball del Concili Provincial va ser una recerca de signes de resposta a la pregunta feta a l'Esperit. Una pregunta ben vàlida i actual en el nostre avui eclesial: «Esperit, què dius a

El Concili Provincial Tarraconense de 1995 compleix vint-i-cinc anys. Va ser un fruit de l'Esperit Sant i una joiosa experiència de comunió eclesial. Els més de dos-cents membres que estaven reunits en assemblea conciliar van celebrar junts els sants misteris, van pregar al Senyor, van obrir els seus cors a la Parau-

les Esglésies de la Tarraconense?» Aquest era precisament el títol de la carta pastoral dels nostres bisbes en l'Epifania de l'any 1994, quan convocaven el Concili Provincial. Les nostres Esglésies havien viscut amb gran intensitat el Concili Vaticà II i maldaven amb esperança per aplicar-ne les orientacions amb intensitat renovada i amb imaginació creativa, a la llum de l'Esperit.

El Concili de la Tarraconense era conscient que no podia reduir la pastoral a un problema de simple reorganització i coordinació. Es tractava, en canvi, de reunir el Poble sant de Déu en l'Esperit Sant, per tal de fer de les nostres Esglésies el santuari de la presència de Déu enmig dels homes, anticipació de l'Església celestial i, al mateix temps, esdevenir fortes en el testimoniatge de Jesús, enmig de la gran tribulació, com afirma el llibre de l'Apocalipsi (cf. 7,14).

(Continua a la pàgina 8.)

«Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món»

Diumenge II del temps de durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, Israel,estic orgullós de tu.» El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la nova salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

(49,3.5-6)

Salm responsorial

Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.

(Salm 39)

Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

(1,1-3)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué: «Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.» Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: «Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa és el qui bateja amb l'Esperit Sant.» Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

(1,29-34)

«El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el meu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor»

Som testimonis (creïbles?)

Joan Mir Tubau, prev.

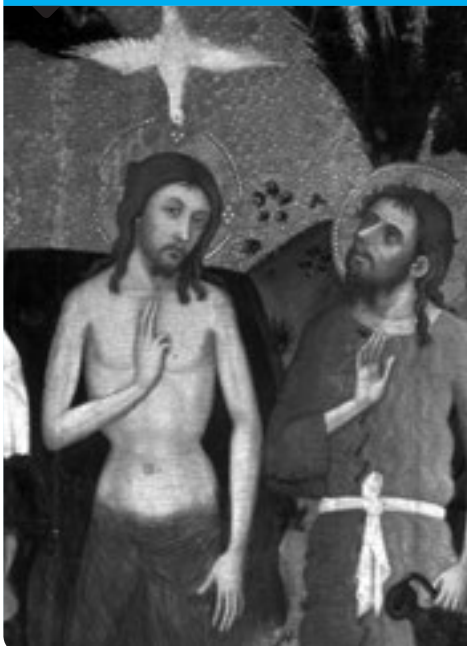
Tot cristià, pel sol fer de ser batejat, és i ha de ser un testimoni —per a anar bé, creïble— de Jesucrist i del seu evangeli. Saber en què consisteix aquesta tasca, ho tenim a l'abast: emmirallar-nos en Joan Baptista. D'ell podem aprendre que ser un testimoni creïble vol dir aconseguir que entre el missatge que s'anuncia i la vida del missatger hi hagi harmonia, coherència, que és expressió i conseqüència d'una conversió sincera a Déu.

En la seva estada al desert, Joan Baptista té una profunda experiència espiritual, fruit de la pregària i d'una vida d'austeritat i penitència. És l'experiència de la conversió, el canvi d'orientació de la pròpia vida vers Déu, que ell urgia amb veheència als qui anaven a fer-se batejar en el Jordà. Joan Baptista presenta Jesús a la gent, dóna testimoni de la identitat i missió de Jesús, subratllant-ne, sobretot, la divinitat: «Mireu l'Anyell de Déu» (símbol de la no-violència), «que pren damunt seu el pecat del món» (que allibera, que salva); ell existia abans que jo —remarca Joan Baptista—; «bateja amb l'Esperit Sant», «és el Fill de Déu».

Joan Baptista acompanya les seves paraules amb una vida coherent, transparent. És una veu que remou consciències i, alhora, una vida que impacta, que no deixa indiferent. És un testimoni creïble; per això es fa escoltar. Joan Baptista ajuda les persones a mirar en la bona direcció: mirar cap a l'Anyell de Déu, cap al Fill de Déu. Fe i vida han d'anar sempre junts. Altrament la credibilitat del nostre testimoni serà nul·la, o encara pitjor, obrirà les portes a la manca de fe. Així ho va advertir, al seu temps, el Concili Vaticà II.

La imatge

L'evangeli de Joan no narra l'escena del baptisme de Jesús, sinó que ofereix diversos testimonis del Baptista per presentar l'entrada del Messies en el món. Quantes vegades anomenem Jesús com l'Anyell de Déu en la nostra missa, per exemple, i quines accions li atribuïm? Del baptisme del Senyor brolla la presència en signe de l'Esperit de Déu, que assegura que Jesús és el Fill de Déu.

El Baptisme de Jesús (1393-94). Pere Serra

Agenda

Lit. hores: Setmana II

20 dilluns

—Sant Sebastià

—Sant Fabià

1Sa 15,16-23/Salm 49/Mc 2,18-22

21 dimarts

—Sant Fructuós (o Fruitós), Auguri i Eulogi

—Santa Agnès

1Sa 16,1-13/Salm 88/Mc 2,23-28

22 dimecres

—Sant Vicenç

—Sts. Oronci, Vicenç i Víctor de Girona

1Sa 17,32-33.37.40-51/Salm 143/Mc 3,1-6

23 dijous

Les esposalles de la Benaurada Verge Maria

—Sant Ildefons

1Sa 18,6-9;19,1-7/Salm 55/Mc 3,7-12

24 divendres

—Sant Francesc de Sales

1Sa 24,3-21/Salm 56/Mc 3,13-19

25 dissabte

La conversió de Sant Pau

—Santa Elvira

1r. Aniversari de la mort de Mons.

Jaume Treserra

Ac 22,3-16 o bé Ac 9,1-22/

Salm 116/Mc 16,15-18

26 diumenge III del temps de durant l'any / Cicle A

—Sant Timoteu i Titus

Diumenge de la Paraula de Déu

Jornada de la Infància Missionera

Is 8,23b-9,3/Salm 26/1Co 1,10-

13.17/Mt 4,12-23

Una experiència eclesial ben present

Redacció

Inauguració del Concili, 21 de gener de 1995 a Tarragona

Situat en la llarga història dels concilis provincials de la Tarraconense, el concili provincial de 1995 fou anunciat per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Ramon Torrella Cascante, al monestir cistercenc de Poblet l'any 1992. Fou inaugurat a la catedral de Tarragona el 21 de gener de 1995. Aquest dia el calendari cristià celebra una festa molt entrañable a la Tarraconense: la dels màrtirs sants Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi, els primers màrtirs cristians coneguts i documentats de la Hispània romana. El de 1995 fou el primer concili provincial celebrat després del Concili Ecumènic Vaticà II (1962-1965). Des del primer moment el va presidir una doble intenció: reprendre la llarga tradició sinodal expressada en els concilis provincials tarraconenses i insistir en l'aplicació de les reformes del Concili Vaticà II a les nostres diòcesis.

Hi van prendre part les vuit diòcesis que hi havia aleshores a Catalunya: Tarragona, presidida per l'arquebisbe Ramon Torrella; Girona, pel bisbe Jaume Camprodon; Lleida, pel bisbe Ramon Malla; Solsona, pel bisbe Antoni Deig; Tortosa, pel bisbe Lluís Martínez Sistach; Urgell, pel bisbe Joan Martí Alanís, i Vic, pel bisbe Josep M. Guix. Amb una especial autorització de la Santa Seu hi va participar també Barcelona (aleshores era una diòcesi dependent directament de la Santa Seu), de la qual era arquebisbe el cardenal Ricard M. Carles. El secretari general del concili fou Carles Soler Perdigó, bisbe auxiliar de Barcelona.

La preparació del concili va assolir una participació extraordinària. Es varen crear molts grups de cristians per a re-

flexionar i fer propostes sobre els quatre temes majors que es varen escollir per a ser estudiats en el concili: Anunciar i evangelitzar la nostra societat; La Paraula de Déu i els sagraments en les nostres esglésies; La sol·licitud pels més pobres i marginats; i La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres esglésies.

En les sessions de treball a Sant Cugat es va reflexionar amb una gran llibertat d'expressió

5 – 25 anys del Concili Provincial Tarraconense (1995-2020)

Obertura de les urnes després de les votacions dels temes

Foren membres del concili amb vot deliberatiu els bisbes esmentats i els cinc bisbes auxiliars de Barcelona (Joan Carrera, Carles Soler Perdigó, Pere Tena, Jaume Traserra i Joan Enric Vives).

Dels bisbes emèrits hi assistí Ramon Daumal; el cardenal Narcís Jubany es féu representar per un procurador (Mn. Malaquies Zayas).

Amb veu i vot consultiu també hi varen participar 38 preveres, 36 religiosos i religioses i 40 fidels laics, homes i dones, de les vuit diòcesis. Igualment hi foren convidades altres persones en representació de religions, confessions cristianes o de diversos moviments eclesials, amb dret a veu però sense vot. Entre els membres d'aquest grup hi havia un membre de la comunitat jueva, un membre de les Esglésies orientals ortodoxes i un de l'Església evangèlica.

Es varen fer 33 sessions de treball al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, sota la presidència de l'arquebisbe Ramon Torrella, durant vuit caps de setmana, entre els mesos de febrer i

maig de 1995. Es va reflexionar, amb una gran llibertat d'expressió, sobre el contingut i les propostes de resolucions de les quatre ponències que foren com la columna vertebradora del concili. A l'aula es varen viure moments d'una certa tensió en proposar algunes reformes que anaven més enllà de les disposicions de l'Església catòlica llatina.

En les resolucions aprovades, el concili va fer una clara opció evangelitzadora en la línia del document dels bisbes catalans titulat *Arrels cristia-*

nes de Catalunya (1985) i una opció a favor d'unir la celebració de l'Eucaristia amb el servei de la caritat sobretot a les persones més pobres i vulnerables de la nostra societat. També es va demanar una conferència episcopal pròpia de Catalunya, o la constitució d'una regió eclesiàstica.

El concili fou clausurat solemnement a la catedral de Tarragona el 4 de juny de 1995. En compliment de les disposicions canòniques, els bisbes varen presentar al Sant Pare les 170 resolucions conciliars en ordre al degut «reconeixement» (*recognitio*), previ a la publicació. A causa del retard en la resposta de la cúria romana, es va originar un notable malestar en els ambients eclesials que havien treballat i seguit el desenvolupament del concili. A la cúria romana van dir que el retard era degut al fet que les resolucions es varen sotmetre a l'estudi de diversos dicasteris, perquè donessin el seu parer, sobre les resolucions de la seva competència pròpia de cada dicasteri, i que això havia demorat la resposta. De tota manera, l'aprovació de Roma va arribar el juny de 1996, un any després de la clausura del nostre concili provincial.

Els bisbes actuals de les diòcesis amb seu a Catalunya

Testimonis del Concili

Redacció

Teresa Cabanes, presidenta de Mans Unides d'Urgell

«Vaig poder formar part d'un grup privilegiat que va gaudir d'una experiència que va ser molt significativa i vital. Els anys han donat molt de sentit a aquella vivència i m'han impulsat en la meua acció i els seus fruits, goig a la meua vida.»

Mn. Ramon Prat, relator del Concili

«Fou la recepció per part de les diòcesis catalanes del Concili Vaticà II, trenta anys després de la seva conclusió, i la intuïció del tarannà pastoral del papa Francesc. Va ser una experiència de comunió eclesial respectuosa amb el laicat i especialment amb les dones.»

Maria Joana Querol, diòcesi de Tortosa

«La il·lusió de poder aportar el meu granet de sorra com a laica em va donar un gran impuls, una confiança en el Senyor i una esperança envers l'Església de les vuit diòcesis que hi havia en aquell moment amb seu a Catalunya. Dono gràcies a Déu d'haver pogut participar-hi.»

Mn. Fidel Catalán, moderador de la cúria de Terrassa

«El Concili va generar un esperit de treball coordinat molt important i va crear un veritable clima d'esperança evangelitzadora. Els temps han canviat, i la nostra societat també. Però aquell clima i les seves expectatives no haurien d'estar lluny de nosaltres ara.»

Gna. Adoració Pujadas, diòcesi de Vic

«Per a mi el Concili Provincial Tarraconense va oferir una mirada acurada, crítica, molt esperançada i amorosa sobre la realitat eclesial i social feta a la llum de l'Esperit.»

Mn. Joan Guiteras, degà emèrit de la catedral de Barcelona

«Els Concilis mai no han assolit una aplicació total, però sí que han estat aportacions de vida cristiana. El Vaticà II fou una crida entusiasta a créixer en aquesta vida i a apropar l'Església i el món. El Concili Provincial Tarraconense va seguir aquest deixant, posant "els membres de les nostres esglésies més a prop els uns dels altres".»

L'article

Recordant el nostre Concili

Mons. Carles Soler i Perdigó, Bisbe emèrit de Girona

És ben cert que el Concili Provincial Tarraconense es va voler inspirar amb el Vaticà II i aplicar-lo fidelment en els bisbats de la Tarraconense.

Les portes i finestres que va voler obrir el papa Joan XXI-II ens van fer arribar una forta alenada d'aire fresc, que ens va rejuvenir i engrescar. Però també érem ben conscients dels canvis molt notables que s'havien produït al món des de la clausura del Vaticà II, particularment a casa nostra. El propòsit va ser actualitzar la voluntat i el compromís d'acolliment del Vaticà II i projectar-lo íntegrament, el seu esperit i intuïcions, a la nova situació, al cap de trenta anys de la celebració del Concili.

El propòsit va ser actualitzar l'acolliment del Vaticà II

El nostre Concili Provincial Tarraconense podem avançar que és ben viu, perquè és ben viu el Concili Vaticà II, malgrat els atemptats que ha rebut i rep. Va ser insistent la pregària de milers i milers de cristians de tot Catalunya, durant la

preparació, l'etapa diocesana de reflexió i la celebració del Concili, demanant: Esperit, què dieu a les nostres Esglésies?

No s'han complert encara totes les resolucions del Concili Provincial Tarraconense, ni tot el que les 170 resolucions assenyalen i suggereixen. Queda molt per fer i hem d'aspirar sempre a més i millor. I el món, la societat que hem d'evangelitzar i servir, ens presenta nous reptes. Els principis teològics i els anhels apostòlics que conformen les resolucions conciliars de 1995 són plenament vàlids i poden ser fecunds.

El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials.

L'impuls i les resolucions del nostre Concili de 1995, com el Vaticà II, són presents, a l'abast, com a do de l'Esperit. Han de ser, per molt temps a venir, referència obligada.

Dolors Puigdevall, directora de Càritas Diocesana de Girona

«Vull destacar l'etapa de preparació, que va ser un moment molt important de participació de les comunitats parroquials en la reflexió de les ponències. El Concili va suposar una experiència i visualització de formar part d'una Església específica, la catalana, i que tenia clar que havia de saber com és la societat on està immersa, la societat que vol evangelitzar.»

Mercè Fernández Coca, diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

«Va ser un moment de voler caminar amb esperança cap al futur des d'una mirada profunda i àmplia de la realitat del moment. Els laics vam poder fer sentir la nostra veu en grups de treball de molts àmbits..., tot i que hi va haver coses que van quedar pendents.»

25 anys del Concili Provincial Tarraconense (1995-2020)

Un Concili que il·lumina el futur

Mons. Joan Planellas i Barnosell, arquebisbe de Tarragona i primat

(Prové de la pàgina 1.)

Contemplant els seus documents i resolucions, hom s'adona de la seva profunda actualitat. A la llum de l'Evangelí i de l'escolta de la Paraula de Déu, anunciar l'Evangelí a la nostra societat, amb una sol·licitud especial pels pobres, i en un marc d'unitat pastoral de les nostres Esglésies, ha de ser el pern o el pal de paller de l'Església d'avui.

Per aquest motiu, ens trobem en plena fase de recepció del Concili Provincial de 1995. Amb les degudes condicions d'universalitat de temps i d'espai, la recepció ha d'anar originant un veritable *consensus fidelium*, que implica aquella concordança en la fe i en les obres de tot el Poble sant de Déu.

Estem en plena fase de recepció del Concili Provincial de 1995

Cal donar gràcies a Déu per l'experiència eclesial que va suposar el Concili Provincial a les nostres Esglésies. D'aquí que en el nostre present eclesial, després de vint-i-cinc anys, n'hem d'esperar el següent.

En primer lloc, la recepció progressiva i el compliment, a llarg i a curt termini, de les seves resolucions, sempre a la llum de la Paraula de Déu que ha d'il·luminar totes les situacions.

Una major obertura i diàleg de les nostres Esglésies amb la societat i amb els qui no pensen com nosaltres. Diàleg i obertura exercits amb una identitat clara i transparent.

Sentir el dolor de tantes persones que sofreixen per causa del que sigui, però sobretot d'aquelles persones que no tenen les condicions indispensables per a viure dignament.

Sessions de treball a Sant Cugat del Vallès

Per aquest camí els cristians no podem estar mai en vaga.

El foment d'un treball interdiocesà més conjunt, que és la garantia per a donar una resposta cohesionada i unitària dels grans reptes que Catalunya, com a unitat pastoral, té plantejats.

El Concili Provincial no va ser una flor d'estiu. Ara el que ens cal és que tots plegats fem dels seus documents i resolucions un torrent d'aigua que regui la terra, que amari les nostres Esglésies assedegades d'Evangelí i pugui donar flors i fruits al llarg dels anys. No hi ha res més cristià que esperar. Nosaltres mateixos som el resultat del somni esperançat de Jesús, que tot ho confiava al Pare. I mentre correm la nostra etapa d'aquesta cursa apassionant, a la llum del Concili Provincial de 1995, avui se'ns ofereix l'ocasió de fer no una nova Església, però sí renovar a fons la que ja tenim i formem i ens ha estat confiada. Una Església acollidora, que aporta sentit i esperança, que mostra a través del nostre testimoni fins on arriba l'amor de Déu.

